

Тятека

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Редактиратъ:
Елинъ Пелинъ
Д. Подвързачовъ
Пилигримъ

ГОДИНА ВТОРА

1

Годишенъ абонаментъ 60 лв
Полугодишенъ 30 лв
Адресъ на редакцията
ул. „Априловъ“ 16-а — София

Одобрено и препоръчано отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год.

Броятъ 2 лева

Дневникъ на Пжтечко

15 септември

Хладно бѣше,
дъждъ валѣше
и на менъ се
много спѣше,
но треперѣхъ
като въ треска,
че училището
днеска
пакъ на ново
се открива,
трѣбва тамъ
да се отива.

Отидохъ съсъ
нетърпение
и обхвана ме
вълнение . . .
Моитѣ другари
всички
се събрали
като птички
и учителитѣ
стари
ни посрѣщатъ
катъ другари . . .
А училището
пълно
съ бащи, майки,
стрини, лелки,
насъ турнаха
въ паралелки . . .
Попа умилень
тържественъ
водосветъ служи
божественъ.
Речъ държа ни се
наставна
тишината бѣше
славна.
И ний ангелчета
сжщи

На училище

Рисунка отъ Г. Атанасовъ

се завърнахме
въвъ кжщи . . .
Татко съсъ сърдце
открито
срещна ме, каза:
— честито!
и на всички деца
нека
тазъ година да е
лека.
— Благодаря — рекохъ —
— татко—
и прибавихъ
много кратко.
— Годишната ще е
лека,
ако ми редовно
давашъ
по два лева
за „Пжтека“.

Есень

— Есень листожълта,
Есень русокоса,
Отъ кжде пристигащъ,
Задъхана, боса?

— За малко, за малко,
Пристигнахъ азъ тука.
Годишната — майка
Прати ме съ поржка:

На хората, сврѣни!
По селскитѣ хижи,
Плода да събера
На трудъ и на грижи.

Птичкитѣ прелетни
На пжтъ да изпратя,
Гори да прочистя,
Да сбера листата.

Въ нивитѣ да прѣсна
Нови семена,
За пролѣтъ да шия
Нови знамена . . .

Елинъ Пелинъ

„Таласъмъ“

Никакъ не можехъ да търпя момчетата, които се голѣмѣха и обичаха да разправятъ измислени истории, като истински свои приключения.

А Вили бѣше такова момче.

Тѣй майсторски разказваше романитѣ на Майнъ-Ридъ, въ които, разбира се, той бѣше главенъ герой; така въодушевено лѣжеше, че дори самъ започваше да си вѣрва. А ние, сиречъ: азъ, Джоро, Васката и Боянъ-Кукумявката, бѣхме принудени търпеливо да го слушаме и да понасяме всичкитѣ му измислици.

Защото Вили бѣше ходилъ въ Виена и винаги, когато се опитвахме да се усъмнимъ въ истинността на думитѣ му, ни сразяваше само съ едно изречение:

— Ами вие ходили ли сте въ Виена?

Тогава ние навеждахме глави и благодарумно замълчавахме.

Единъ день, обаче, не се стърпѣхъ.

Бѣхме се покатерили по гредитѣ на едно новостроящо се здание, ядѣхме сливи и приказвахме разни страшни работи. Джоро разправяше, какъ веднажъ удавилъ една котка и после цѣла седмица я сънувалъ, — дори я чувалъ да мяучи; Боянъ-Кукумявката разказваше, че веднажъ се покачилъ на нѣкакъвъ орѣхъ, но се подхлъзналъ, закачилъ си ризата на единъ клонъ и цѣлъ часъ висѣлъ между живота и смъртъта, докато дошелъ

нѣкакъвъ работникъ и го смъкналъ отъ орѣха. Изобщо, все такива приключения, отъ които да настрѣхне косата на човѣка. Само Вили слушаше и се подсмиваше подигравателно.

— Това е нищо! — започна той. — Ние веднажъ бѣхме отишли на ловъ за сърни и глигани. Цѣлъ день бродихме изъ непроходими лесовете и привечеръ стигнахме до единъ потокъ съ отвесни брѣгове, високи 500 метра. Направихме вжженъ мостъ, прехвърлихме го на срещния брѣгъ и започнахме да минаваме. Азъ бѣхъ последенъ. Току що стъпихъ на моста и задъ мене, отъ гората изскочиха десетина червенокожи.

— Чакай, Вили, — прекъснахъ го азъ. — Чакай да разкажа, какво стана нататѣкъ. Ти се спусна бързо по моста, а следъ тебе се затичаха червенокожитѣ. Ти достигна брѣга, прерѣзе вжжения мостъ и червенокожитѣ паднаха въ потока.

Вили ме загледа съ недоумение, а азъ продължихъ:

— Това нѣщо, господинчо, го е писалъ Майнъ-Ридъ още преди 100 години.

— Не е вѣрно, — викна Вили, и понеже чувствуваше, че лѣжата му се хвана, почти заплака. — Това се случи въ Виена!

Тогава измислихъ единъ планъ, съвсемъ да накажа самохвалеца и да го отуча отъ постояннитѣ му лѣжи.

— Слушай, приятелю, — казахъ азъ и го изгледахъ високомѣрно. —

Ти може да си ходилъ въ Виена, да си видѣлъ тигри и слонове, да си се разправялъ съ червенокожи, всичко това може и да е вѣрно. Но не си виждалъ таласъмъ, истински таласъмъ!

— Ами ти виждалъ ли си?

— Виждалъ съмъ, я У дома, въ дърварника се явява, ама само нощемъ.

— Лѣжецъ!

— Не съмъ лѣжецъ. Ела доведи и ще го видишъ.

— Ще дойда, но ако нѣма таласъмъ, ще разправа на цѣлото училище, че си лѣжецъ.

— Добре. Само че ако ти се пукне сърдцето отъ страхъ, не отговарямъ!

Цѣлъ следъ-обѣдъ азъ и Боянъ-Кукумявката приготвяхме „таласъма“. Отъ една голѣма диня извадихме месото, изрѣзахме на кората очи, нозъ и уста, привързахме страшилището, защото наистина бѣше такова, за една гредна на тавана, а подъ него направихме отъ бѣла покривка нѣщо като тѣло.

Когато се смрачи, запалихме свѣщъта на динения фенеръ, Боянъ започна да крещи, като кукумявка, а азъ залаяхъ като куче. Репетицията бѣше тѣй сполучлива, че ние сами се изплашихме. За единия стѣлпъ на вратата завързахме едно вжженце, а другия му край държеше Боянъ. Той трѣбваше да го дръпне, когато Вили се опита да бѣга и да го спъне.

Посрещнахъ Вили предъ вратата

и съ прѣстъ му дадохъ знакъ да мълчи.

— Ела да видишъ, — пошушнахъ азъ. — Страшно нѣщо! Изъ очитѣ и устата му огнь излиза. Само върви тихо. . .

Стигнахме до вратата на дърварника. Вили събра куражъ, отвори вратата и смѣло влѣзе вътре. Но въ този мигъ Боянъ закрепцѣ тѣй старателно, че 1000 кукумявки биха му завидѣли, а азъ залаяхъ, като старъ овчарски песъ.

Вили подскочи на страна, извика и се втурна къмъ вратата. Тука вжженцето извърши подлото си дѣло. Нашиятъ виенски самохвалко се спъна и полетѣ по очи.

Разбира се, отъ шума ъи плача на Вили баща ми излѣзе на двора, съ единъ погледъ видѣ въ що се състои работата и за единъ мигъ удвои ушитѣ ми.

Боянъ-Кукумявката прескочи стобора и се спусна по пращната улица. А Вили си отиде съпроводенъ отъ нашата слугиня.

На другия день Вили ходѣше съ привързано чело и казалъ на Джоро, че не искалъ да играе съ насъ, защото сме лоши момчета.

— Не защото сме лоши момчета, — отговорихъ азъ, — а защото наказахме самохвалството му. Показаме му, че нашитѣ „таласъми“ сж по-лоши отъ виенскитѣ тигри и червенокожи: хапяхъ лѣжцитѣ по челата.

Змей Горянинъ